

Arrest

nr. 346 297 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RAJA
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 november 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 maart 2025 dient verzoekende partij bij de bevoegde Belgische diplomatieke diensten te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum voor lang verblijf - gezinshereniging en dit met het oog op het verenigen van haar vermeende echtgenote die intussen in België verblijft en alhier de internationale bescherming verkreeg.

1.2 Op 29 november 2025 besluit verwerende partij de aflevering van een dergelijk visum te weigeren.

Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Commentaar:

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóórde inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende gezinshereniging in art. 10 §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor mevr. [A. S.] geboren op 07/11/2003 van Afghaanse nationaliteit, teneinde de vermoedelijke echtgenoot, dhr. [A. I.] geboren in 26/01/1999 van Afghaanse herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat de referentiepersoon de verklaringen in zijn asielaanvraag heeft ondertekend, duidelijk kennis genomen van de melding dat "hij zich blootstelt aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen heeft, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen". Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen:

Overwegende dat hij in zijn interview dd. 13/10/2022 aangeeft dat hij juist na de machtsovername uit Afghanistan (dd. 15/08/2021) is vertrokken, Overwegende dat er inzake de verwantschap echter een Marriage Certificate dd. 26/06/2021 wordt voorgelegd, voor een verbintenis dat zou zijn afgesloten op 14/05/2021 (zijnde dus kort voor de machtsovername),

Dat dit document +- 2 maanden voor zijn aangegeven vertrek zou zijn opgemaakt, de verbintenis +- 3 maanden voor zijn aangegeven vertrek zou zijn afgesloten, en de vingerafdruk van de referentiepersoon bevat.

Overwegende dat de referentiepersoon in zijn interview dd. 13/10/2022 in het kader van zijn asielaanvraag echter op eer en geweten verklaarde dat hij enkel '2,5 jaar geleden religieus getrouwd is', en hij zéker wist dat hij geen documenten hieromtrent heeft ontvangen, daar zijn huwelijk louter een 'mondelinge overeenkomst' was,

Gelet op de tegenstrijdigheden met het administratieve dossier kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.

Dit document kan dan ook niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband. Een ongedateerd screenshot van een videocall tussen betrokkene en referentiepersoon en een nietvertaald ongedateerd screenshot van een aantal voicenotes van (mogelijks) betrokkene en referentiepersoon kunnen niet overtuigen. Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd."

1.3 Op 31 december 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 19 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan waarin zij de schending aanvoert van artikel 12 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 10, 11, §1, 2de lid en 12bis §5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 44 van het Verblijfsbesluit, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, van artikel 8 van het EVRM, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de redelijkheidsverplichting en het hoorrecht als beginselen van behoorlijk bestuur.

gZij zet dit middel als volgt uit:één:

EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 12 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, schending van art. 10, 11, §1, 2de lid en 12bis §5 en 6 van de Vreemdelingenwet (Vw.), schending van artikel 44 van het Verblijfsbesluit, schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, schending van artikel 8 van het EVRM, schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht, de redelijkheidsverplichting en het hoorrecht als beginselen van behoorlijk bestuur

Motieven bestreden beslissing:

Verwerende partij stelt dat de voorgelegde huwelijksakte niet kan worden weerhouden als bewijs van de huwelijksband. De voorgelegde screenshots zouden ook niet kunnen overtuigen.

Verwerende partij stelt dat de referentiepersoon op het interview op 13 oktober 2022 tijdens zijn asielprocedure had verklaard 2,5 jaar geleden religieus gehuwd te zijn en hij geen documenten hieromtrent had ontvangen.

Verwerende partij stelt dat de huwelijksakte die werd voorgelegd echter dateert van 26 juni 2021 voor een verbintenis dat zou zijn afgesloten op 14 mei 2021. Dit document zou dus 2 maanden voor zijn vertrek opgemaakt zijn en de verbintenis 3 maanden voor vertrek. Het document zou ook de vingerafdruk van de referentiepersoon bevatten.

Verwerende partij stelt dat uit de tegenstrijdigheden met het administratief dossier niet anders kan dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.

Toepasselijk recht:

Nationale bepalingen:

Art. 10. § 1 Vw.:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° (...)

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)”

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.”

Art. 12bis Vw.:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. (...)”

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

“1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. “andere geldige bewijzen”;

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de

Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.”

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: “[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Art.5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen”.

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn

2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23, geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigten van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18.)

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2014/NL/1-2014-210-NL-F1-1.Pdf>)

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55e1cf2.html>)

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de lidstaten een individuele beoordeling moeten maken rekening houdend met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten. Hiertoe dient er een beoordeling gemaakt te worden aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst. Er dient ook aandacht te worden gegeven aan de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan, met bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden (HvJ, Tweede kamer, 13 maart 2019, zaak C-635/17, E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, §§ 63-66).

Artikel 41 van het Handvest omvat een zelfstandig recht om gehoord te worden als onderdeel van het recht op behoorlijk bestuur:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden"

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM i.v.m. art. 8 EVRM :

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §37.)

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermde en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Er kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het gegeven dat de Europese Commissie de lidstaten aanspoort om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2014/NL/1-2014-210-NL-F1-1.Pdf>)

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de lidstaten een individuele beoordeling moeten maken rekening houdend met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding,

de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten. Hiertoe dient er een beoordeling gemaakt te worden aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst. Er dient ook aandacht te worden gegeven aan de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan, met bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden (HvJ, Tweede kamer, 13 maart 2019, zaak C-635/17, E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, §§ 63-66).

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

“1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden.”

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Argumenten van verzoekster:

1. De vermeende tegenstrijdigheid tussen het administratief dossier en de huwelijksakte

Verwerende partij beroept zich op zogenaamde tegenstrijdigheden tussen enerzijds de huwelijksakte en anderzijds de verklaringen die de referentiepersoon zou hebben afgelegd tijdens het interview van 13 oktober 2022 in het kader van zijn asielprocedure. Deze vermeende tegenstrijdigheden zouden zowel betrekking hebben op de datum van het huwelijk als op het feit dat de referentiepersoon zou hebben verklaard dat er geen huwelijksakte werd opgemaakt, aangezien het slechts om een religieus huwelijk zou gaan.

Verzoekster wenst vooreerst te benadrukken dat de huwelijksakte en de daarin opgenomen gegevens volledig overeenstemmen met de werkelijkheid. Verzoekster en de referentiepersoon zijn effectief gehuwd op 14 mei 2021, welk huwelijk officieel werd geregistreerd op 26 juni 2021.

De referentiepersoon werd erkend als vluchteling na een kort persoonlijk onderhoud op 1 maart 2024, dat slechts 1 uur en 32 minuten duurde, pauze inbegrepen. De beperkte duur van dit onderhoud houdt rechtstreeks verband met het feit dat de nood aan internationale bescherming manifest was. Dit blijkt ook uit de beknopte en doelgerichte vraagstelling tijdens het onderhoud.

Bij huidig verzoekschrift wordt een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud toegevoegd (stuk 3). Hieruit blijkt duidelijk dat de referentiepersoon ondubbelzinnig heeft verklaard gehuwd te zijn met verzoekster. Noch de datum van het huwelijk, noch het bestaan van een huwelijksakte werd tijdens dit persoonlijk onderhoud geverifieerd door de protection officer. Evenmin werd de referentiepersoon geconfronteerd met of bevraagd over een eventuele discrepantie met eerdere administratieve vermeldingen.

De referentiepersoon heeft aldus geen enkele mogelijkheid gekregen om eventuele foutief genoteerde verklaringen — zowel wat betreft de huwelijksdatum als het bestaan van een huwelijksakte — te corrigeren. Indien hij zich bewust was geweest van dergelijke fouten, had hij deze zonder twijfel rechtgezet.

In dit verband dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de referentiepersoon ongeletterd is (zie vraag 11 – interview 13.10.2022). Deze ongeletterdheid verhoogt niet alleen het risico op mondelinge onnauwkeurigheden, maar verklaart ook waarom de referentiepersoon niet in staat was om de inhoud van de bijlage 26quater, opgesteld in het kader van de Dublin III-verordening en waarin eveneens melding wordt gemaakt van een huwelijk “2,5 jaar geleden”, te lezen of te corrigeren.

Hoe dan ook kan er geen twijfel bestaan over het bestaan van de huwelijksband tussen verzoekster en de referentiepersoon. Zowel tijdens het interview van 13 oktober 2022 als tijdens het persoonlijk onderhoud van 1 maart 2024 (NPO, p. 4) verklaarde de referentiepersoon immers consequent dat hij gehuwd is met verzoekster.

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, is er geen sprake van fraude of misleiding, maar hoogstens van een materiële vergissing. Deze vergissing kan verschillende oorzaken hebben: de referentiepersoon kan zich vergist hebben door te verklaren dat hij “ongeveer 2,5 jaar geleden” gehuwd was in plaats van “ongeveer 1,5 jaar geleden” (wat in oktober 2022 correct zou zijn geweest); de tolk kan de verklaring onjuist hebben vertaald of de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken kan de verklaring foutief hebben genoteerd.

Dat administratieve fouten zich effectief kunnen voordoen, blijkt bovendien uit het gegeven dat bij de indiening van de asielaanvraag op 7 oktober 2022 werd genoteerd dat de referentiepersoon ongehuwd zou zijn (stuk 4, p. 2 – vermelding “célibataire”). Deze vermelding is manifest onjuist en stemt geenszins overeen met de verklaringen van de referentiepersoon. Dit bevestigt dat dergelijke materiële vergissingen niet uitzonderlijk zijn binnen het administratief dossier en dus ook bij het interview van 13 oktober 2022 kunnen zijn voorgevallen.

Daarnaast moet worden benadrukt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen woordelijke transcriptie vormt van de afgelegde verklaringen. In tegenstelling tot de notities van het persoonlijk onderhoud worden de verklaringen niet letterlijk genoteerd. Het is dan ook onmogelijk om achteraf te verifiëren wat exact werd verklaard met betrekking tot zowel de huwelijksdatum als het bestaan van een huwelijksakte tijdens het interview van 13 oktober 2022 waarop verwerende partij zich baseert.

Noch verzoekster, noch de referentiepersoon kunnen aldus achterhalen waar precies de fout is ontstaan.

Verwerende partij had in deze omstandigheden minstens om verduidelijking moeten verzoeken, bijkomende informatie kunnen opvragen over het huwelijk, of verzoekster en/of de referentiepersoon kunnen uitnodigen voor een onderhoud. Verzoekster had de vermeende onduidelijkheden eenvoudig kunnen toelichten.

Tot slot wordt herhaald dat het hier gaat om een loutere materiële vergissing, die bovendien moet worden beoordeeld in het licht van het feit dat de referentiepersoon erkend vluchteling is. Verwerende partij is gehouden om, overeenkomstig het toepasselijke recht en de vaste rechtspraak, gezinshereniging met erkende vluchtelingen te faciliteren, en niet eenvoudigweg te verhinderen op basis van een administratieve discrepantie.

Door na te laten verzoekster hieromtrent te horen en rechtstreeks over te gaan tot een weigering van het visum, heeft verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsplicht geschonden, evenals het hoorrecht van verzoekster.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12

en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekster kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het recht op behoorlijk bestuur en het hoorrecht maken tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij het hoorrecht van verzoekster heeft geschonden.

Zoals reeds gesteld, schendt verwerende partij ook haar zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsplicht door zonder meer de bestreden beslissing te nemen zonder verzoekster of de referentiepersoon hieromtrent te horen en verduidelijking te vragen. De asielaanvraag van de referentiepersoon bevat immers ook het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verwerende partij heeft geen kopie opgevraagd van het CGVS gehoor bij verzoekster; zij had dit per eerste verzoek kunnen overmaken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het

concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij schendt ook het redelijkheidsbeginsel. Het is onredelijk, gezien onder meer de verplichting tot facilitering van gezinshereniging met erkende vluchtelingen, dat verwerende partij enkel de focus legt op zogenaamde tegenstrijdigheden en op een formele huwelijksakte maar niet op de onderliggende, onbetwiste, huwelijksband en het gezinsleven van verzoekster en de referentiepersoon.

2. Huwelijksband staat vast, onafhankelijk van de huwelijksakte

Er bestaat geen enkele redelijke grond om te twijfelen aan het bestaan van de huwelijksband tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Wat de huwelijksakte betreft, kan in de eerste plaats worden gewezen op het feit dat deze akte is voorzien van de vingerafdruk van de referentiepersoon, een element waar verwerende partij in de bestreden beslissing zelf naar verwijst. Verwerende partij betwist aldus niet dat het om de vingerafdruk van de referentiepersoon gaat. Zelfs indien zij dit wel zou betwisten, quod non, had zij deze eenvoudig kunnen laten verifiëren, hetgeen zij heeft nagelaten.

Wat betreft de datum op de huwelijksakte en de vermeende tegenstrijdigheid met het administratief dossier, kan er verwezen worden naar deel 1 van dit verzoekschrift.

Zelfs indien — louter hypothetisch — zou worden aangenomen dat er twijfel zou kunnen bestaan over de formele huwelijksakte, dan nog staat het bestaan van de huwelijksband tussen verzoekster en de referentiepersoon onmiskenbaar vast. De referentiepersoon heeft tijdens zijn asielprocedure consequent verklaard gehuwd te zijn met verzoekster. Dit wordt overigens niet betwist.

Verwerende partij stelt dat de referentiepersoon zou hebben verklaard dat er geen huwelijksakte bestaat. Er kan hiervoor eerst en vooral worden verwezen naar deel 1 van dit verzoekschrift. Maar zelfs als men verwerende partij zou volgen, kan dit hoogstens aanleiding geven tot twijfel over de akte, niet over de huwelijksband zelf.

In dit verband dient te worden benadrukt dat in Afghanistan de religieuze huwelijksband primair en doorslaggevend is. De formele registratie in een huwelijksakte vormt slechts een administratieve veruitwendiging van een reeds bestaande huwelijksband. Dat er minstens sprake is van een geldige religieuze huwelijksband wordt door verwerende partij niet ernstig betwist.

Er kan derhalve worden geconcludeerd dat het bestaan van de huwelijksband tussen verzoekster en de referentiepersoon voldoende is aangetoond, los van eventuele vragen omtrent de formele registratie van het huwelijk.

Zelfs al zou Uw Raad de huwelijksakte niet aanvaarden, dan bevinden verzoekster en haar echtgenoot, de referentiepersoon, zich in de situatie dat hun huwelijksband niet met documenten werd aangetoond.

Er kan gewezen worden op het arrest van 22 juni 2017, nr. 188.795 waarin Uw Raad een weigering gezinshereniging met een Somalische echtgenote, erkend als vluchteling in België, vernietigd heeft. De DVZ achtte de huwelijksbanden niet bewezen vanwege de afwezigheid van legalisatie en de authenticiteit van het huwelijkscertificaat kon niet worden geverifieerd. Daarnaast vermeende de DVZ fraude door de verschillende schrijffouten op de officiële stempel in het huwelijkscertificaat. Uw Raad oordeelde dat het vermoeden dat een buitenlands document frauduleus is, enkel het voorgelegde stuk aantast, maar niet de ingeroepen verwantschapsband. Aldus blijft de cascaderегeling volgens Uw Raad van toepassing, ook bij vermeende fraude. Hoewel de DVZ een discretionaire bevoegdheid heeft om te beslissen om al dan niet over te gaan tot een onderhoud, had de DVZ volgens Uw Raad onredelijk en onzorgvuldig gehandeld. Uw Raad verwees daarbij naar de algemene situatie van chaos in Somalië en onmogelijkheid om documenten te legaliseren, het feit dat beide partners bescherming zochten (echtgenote in België, echtgenoot in Oeganda) tegen Somalische overheden zich dus niet konden richten tot de Somalische overheid of terugkeren naar Somalië om andere geldige bewijzen te bekomen, en het feit dat de verklaringen in asielrelaas van echtgenote die reeds aangaf religieus gehuwd te zijn met verzoekster, overeenstemmen met de gegevens van de visumaanvraag.

In elk geval bevindt verzoekster zich in de situatie dat er geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd die de huwelijksband bewijzen, hetgeen de toepassing vereist van artikel 11, §1, tweede lid Vw., wat van verwerende partij vergt dat de beslissing niet uitsluitend gebaseerd wordt op het ontbreken van de officiële documenten die het huwelijk aantonen maar dat conform artikel 12bis, §5 Vw. rekening dient

gehouden te worden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd, of conform artikel 12bis, §6 Vw. er over dient te worden gegaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht.

Verwerende partij liet na om dit te doen. Indien verwerende partij tot de conclusie was gekomen dat er geen geldige bewijzen voorlagen van hun huwelijk, had zij verzoekster en haar echtgenoot kunnen uitnodigen voor een onderhoud waarin zij bevraagd konden worden over hun huwelijk. Verwerende partij liet echter na de cascaderегeling te volgen terwijl zij hier wettelijk toe verplicht is.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier wanneer deze oordeelt over de geldigheid van 'andere geldige bewijzen'. De omzendbrief van 17 juni 2009 vermeldt daartoe als voorbeelden: "De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;"

De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen', zoals schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland: "Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal zoals documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten" (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final, p. 23).

Myria wijst op de richtlijnen van UNHCR (UNHCR, The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018, p. 73 en p. 76) en vermeldt dat men ook kan "denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS, rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden." (MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten 2018, https://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_H5.pdf, pg. 94).

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47)

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoekster met haar echtgenoot.

Zelfs als verwerende partij zou menen dat er effectief fraude in het geding is, dan ontslaat dit haar er niet van om het effectieve gezinsleven in rekening te brengen.

In een zaak waar de DVZ een aanvraag weigerde vanwege twijfels rond de identiteit van de aanvrager -echtgenote (foto's op bepaalde documenten zouden de opgegeven leeftijd niet hebben weerspiegeld) en een vermeend frauduleus uittreksel uit het strafregister (stempels en handtekening zouden op dit document zijn geprint en dus niet origineel zijn), kwam Uw Raad eerst tot het besluit dat er kon aangenomen worden dat er sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven ("te meer nu verzoekers' verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren, die evenwel zijn omgekomen"). Nadien stelde Uw Raad vast dat DVZ een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM had moeten doorvoeren: "Het gegeven dat een frauduleus document ter staving van het bewijs van goed gedrag en zeden voorlag, kan hierbij een bezwarend element zijn, maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd." (RvV 27 maart 2017, nr. 184.385

Verwerende partij is hier niet in geslaagd.

3. Er is geen enkel belang bij fraude – de situatie betreft in alle gevallen gezinshereniging

Verwerende partij stelt dat er sprake zou zijn van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging. Deze stelling berust niet alleen op een onjuiste juridische premisse maar is ook ontoereikend gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

Vooreerst blijkt niet duidelijk uit de bestreden beslissing op welke “voordeligere bepalingen” verwerende partij doelt, nu de bestreden beslissing hierover geen enkele concrete toelichting bevat. Dit motiveringsgebrek belet verzoekster te begrijpen welke elementen haar worden tegengeworpen en verhindert haar om haar beroep op doeltreffende wijze te onderbouwen.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat, ongeacht welke huwelijksdatum wordt gehanteerd, de huwelijksband tussen verzoekster en de referentiepersoon reeds bestond vóór diens vlucht uit Afghanistan.

Of het huwelijk nu zou zijn afgesloten op 14 mei 2021, dan wel ongeveer 2,5 jaar vóór het interview van 13 oktober 2022, in beide gevallen is het huwelijk gesitueerd vóór het vertrek van de referentiepersoon uit het land van herkomst. Bijgevolg is in alle hypothesen sprake van gezinshereniging en niet van gezinsvorming.

Verzoekster valt derhalve in elk geval onder de soepelere voorwaarden die van toepassing zijn op gezinshereniging met een erkend vluchteling binnen het eerste jaar, waaronder bijvoorbeeld de vrijstelling van de voorwaarde om te beschikken over stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Verzoekster heeft aldus geen enkel voordeel te behalen door het plegen van fraude.

Voor zover verwerende partij zou insinueren dat de huwelijksband pas na het vertrek van de referentiepersoon zou zijn ontstaan, quod non, dient te worden vastgesteld dat een dergelijke veronderstelling volledig ongefundeerd is. Het administratief dossier toont net het tegenovergestelde aan: de referentiepersoon heeft tijdens zijn asielprocedure consequent en ondubbelzinnig melding gemaakt van zijn echtgenote, met wie hij reeds gehuwd was.

Zelfs indien men — louter subsidiair — zou meegaan in de redenering van verwerende partij dat de huwelijksakte pas later zou zijn opgesteld, dan nog is de kwalificatie gezinshereniging van toepassing en niet gezinsvorming. De religieuze huwelijksband bestond immers erg duidelijk al voor de vlucht van de referentiepersoon.

Er kan aldus geconcludeerd worden dat er absoluut geen sprake is van een frauduleuze handeling om voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging te kunnen bekomen gezien er hier geen belang voor is. Verzoekster valt sowieso onder de voordeligere bepalingen, in alle gevallen, waardoor zij geen belang heeft om fraude aan te wenden.

Verwerende partij heeft verzoekster en haar echtgenoot niet ingelicht over haar bevindingen en vermoedens van fraude, en heeft hen hierover ook niet gehoord.

Verwerende partij schendt haar motiveringsplicht, haar zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht van verzoekster.

Er kan dan ook geconcludeerd worden dat verwerende partij het hoorrecht van verzoekster heeft geschonden door haar niet te horen of door geen verduidelijking te vragen omtrent de vermeende tegenstrijdigheden met (een deel van) het administratief dossier. Zij schendt het hoorrecht ook door verzoekster niet in te lichten over haar bevindingen en vermoedens van fraude en haar hierover ook niet te horen.

Zij schendt hierdoor ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Het is immers onzorgvuldig om zonder meer de beslissing te nemen en geen verduidelijking te vragen en ook niet de notities van het persoonlijk onderhoud op te vragen. Het is ook onredelijk van verwerende partij om enkel te focussen op zogenaamde tegenstrijdigheden en op een formele huwelijksakte maar niet op de onderliggende en onbetwiste huwelijksband.

Verwerende partij schendt ook artikel 11, §1, 2de lid en 12bis, §5 en 6 van de Vreemdelingenwet door de cascaderегeling niet te volgen terwijl zij hiertoe wettelijk verplicht is.

Verwerende partij schendt ook het recht op gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM van verzoekster met haar echtgenoot door het effectieve gezinsleven niet in rekening te brengen.

Verwerende partij schendt ook de motiveringsplicht door op vage en onduidelijke wijze te verwijzen naar een vermeende frauduleuze handeling, zonder deze te concretiseren.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden. ”

3.2 De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar enig middel de schending opwerpt van artikel 12 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt dan een loutere vermelding hiervan.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en eveneens artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 Verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing voornamelijk inhoudelijk waardoor zij eigenlijk de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en

juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.8 Op 18 maart 2025 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend bij de Belgische bevoegde diplomatieke diensten te Islamabad (Pakistan) om haar beweerde in België verblijvende echtgenote te komen vervoegen. Deze laatste werd immers intussen in België erkend als vluchteling.

Een dergelijke aanvraag gebeurt op grond van artikel 10, §1, eerste lid, °4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat deze aanvraag beoordeeld wordt op basis van de tekst van voormeld artikel 10 zoals dit geformuleerd werd voor de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025 en dit gelet op de overgangsmaatregelen zoals voorzien in artikel 24 van deze laatste wijzigende wet.

3.9 Verwerende partij is daarbij in de bestreden beslissing van mening dat verzoekende partij geen beroep kan doen op deze bepaling. De bestreden beslissing gaat met name nader in op verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de beweerde echtgenoot die in België verblijft enerzijds en de gegevens die te vinden zijn in het neergelegde huwelijksdocument anderzijds. Omwille van deze tegenstrijdigheden is verwerende partij van oordeel dat er sprake is van frauduleuze handeling en bijgevolg wordt er aan verzoekende partij geen visum afgeleverd.

3.10 Verzoekende partij is het niet eens met dit standpunt. In een eerste onderdeel van haar middel gaat verzoekende partij verder verduidelijken dat het volgens haar slechts een materiële vergissing betreft. Er zou slechts sprake geweest zijn van een kort onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder: het CGVS) voor haar beweerde echtgenoot. Er zou bij dit onderhoud steeds coherent verteld zijn dat er sprake is van een huwelijk tussen beiden, maar de verschillende data zouden mogelijks verklaard kunnen worden door een foute nota of een vertaalfout. Door verzoekende partij niet te horen in dit verband en haar de mogelijkheid te bieden om haar standpunt uitéén te zetten, zou er sprake zijn van de schending van het hoorrecht. In dezelfde zin zou er geen twijfel kunnen bestaan over de daadwerkelijke huwelijksband. In een Afghaanse context is de religieuze huwelijksband essentieel en zelfs zonder huwelijksakte zou deze band nog steeds bestaan. Daarbij verwijst verzoekende partij naar het zogenaamde cascadesysteem dat wettelijk voorzien zou zijn en waarmee zij toch voldoende rekening had moeten houden. Zelfs als er sprake zou zijn van fraude, zou verwerende partij nog rekening moeten houden met het effectieve gezinsleven. Ten laatste merkt verzoekende partij nog op geen enkel belang te hebben bij een dergelijke fraude. Of de data nu overeenstemmen met de verklaringen van de beweerde echtgenoot of niet, verhindert niet dat er in ieder geval sprake is van gezinshereniging en niet van gezinsvorming. In ieder geval zou zij onder de meer gunstige regelgeving vallen en is er geen reden of voordeel te halen uit de fraude. Ook over dit vermoeden van fraude werden noch verzoekende partij, noch haar beweerde echtgenoot gehoord.

3.11 Het klopt dat verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt wanneer er geoordeeld dient te worden over de bewijskracht en de geldigheid van de voorgebrachte elementen en dat zij daarbij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier.

In het kader van een aanvraag voor een visum komt het aan verzoekende partij toe om alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

3.12 Verzoekende partij volhardt doorheen haar verzoekschrift dan wel in haar verklaringen en geeft een veelal feitelijke uitleg om de eventuele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar beweerde echtgenoot enerzijds en de vaststellingen uit de huwelijksakte anderzijds te kaderen of verder te verduidelijken. Zij wijst op mogelijke fouten in de vertaling of het neerschrijven van de verklaringen van haar beweerde echtgenoot. Tot slot meent zij dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet voor het aangevraagde visum. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.13 In zoverre verzoekende partij in het kader van de huidige procedure er tracht toe te komen dat de Raad zou zeggen dat haar huwelijk van destijds in Afghanistan erkend dient te worden op basis van de voorgelegde gegevens, wijst de Raad op het volgende met betrekking tot de vraag of de Belgische administratieve overheden tot een beslissing kunnen komen zoals deze op heden voorligt.

Artikel 27, §1 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (verder: WIPR) stelt dat:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Hieruit volgt dat elke (administratieve) overheid in de uitoefening van diens bevoegdheden de erkenning van een buitenlandse akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125).

Hetzelfde artikel van het WIPR geeft ook aan dat indien de overheid inderdaad weigert de geldigheid van de akte te erkennen er een beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121 WIPR en overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 van ditzelfde WIPR. Er wordt verder nog gepreciseerd dat een dergelijk beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid betreft zoals bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek. De op dit vlak ontwikkelde argumentatie behoort dan ook niet tot de bevoegdheid van de Raad.

3.14 Verzoekende partij wijst op de bepalingen van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet waarin een zogenaamde cascaderegeling voorzien is wanneer er op grond van artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vastgesteld wordt dat er geen officiële documenten kunnen voorgebracht worden om de beweerde huwelijksband te bewijzen.

Inzake de gezinshereniging met erkende vluchtelingen in België, waarbij de bloed- of aanverwantschapsband al bestond voor de erkende vluchteling het Rijk binnenkwam, stelt artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Inzake het bewijs van de afstammingsband in het kader van de gezinshereniging met een in België erkende vluchteling voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet vervolgens:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Voormelde bepalingen vormen een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Artikel 9, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt: *“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”*

Artikel 11, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: *“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”*

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

Daarbij dient er gewezen te worden op de bijzondere situatie van vluchtelingen wat voor deze laatsten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Er blijkt ook dat de lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat zij ertoe zijn gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan.

Er kunnen onder meer gesprekken gehouden worden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

Er moet verder nagegaan worden of verzoekster heeft voldaan aan haar samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover mogelijk de gevraagde bewijzen moet verstrekken en in voorkomend geval de gevraagde toelichtingen en inlichtingen moet verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan worden of er sprake is van een manifest geval van fraude.

Verwerende partij meent dat er sprake is van dergelijke fraude en wijst op de tegenstrijdigheden tussen het voorgelegde document en de beweringen van de aangevoerde echtgenoot van verzoekende partij. Echter, zelfs indien de gemachtigde de voorgelegde en niet-gelegaliseerde huwelijksakte niet aanvaardt, dan nog blijkt dat die voorliggende situatie wordt geregeld in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid over te gaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of voor te stellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

3.15 Uit het administratief dossier blijkt daarbij inderdaad dat:

- De beweerde echtgenoot van verzoekende partij gehoord werd op 13 oktober 2022 en er verklaarde gehuwd te zijn sedert tweeënhalf jaar, dat er geen documenten opgemaakt werden voor dit huwelijk vermits het een religieus huwelijk betrof en een mondelinge overeenkomst betrof. Bij dit antwoord worden de naam en persoonsgegevens van verzoekende partij wel uitdrukkelijk vernoemd.
- Dat er op dit moment ook uitdrukkelijk gevraagd werd of hij er zeker van was dat er geen documenten ontvangen werden waarop hij duidelijk bevestigend antwoordt.
- In het persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 1 maart 2024 geeft de beweerde echtgenoot nogmaals aan religieus gehuwd te zijn en wordt opnieuw de identiteit bevestigd van de persoon die verzoekende partij lijkt te zijn. Er wordt daar overigens ook verwezen naar het (geadopteerde) kind van partijen.

Hieruit blijkt dat er duidelijke vragen gesteld zijn waarop de betrokkene uitdrukkelijke en ondubbelzinnige antwoorden gegeven heeft. Er werden verschillende gelegenheden geboden om duidelijkheid te verschaffen

aangaande het huwelijk van partijen. De Raad kan enkel vaststellen dat de verklaringen van de beweerde echtgenoot doorheen deze verschillende gelegenheden gelijklopend zijn.

Verwerende partij beschikte uiteraard over dezelfde gegevens. Het lijkt kort door de bocht om louter op basis van de voorgelegde en niet-gelegaliseerde huwelijksakte te besluiten dat er noodzakelijkerwijze sprake is van fraude.

De Raad acht het dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om enkel rekening te houden met de elementen die de verzoekende partij tijdens haar asielprocedure naar voor bracht (*in casu* het ontbreken van een officiële huwelijksakte) en die in haar nadeel spelen, en geen rekening te houden met de gegevens die betrekking hebben op de verschillende verklaringen van haar aangevoerde echtgenoot die in haar voordeel spelen. Niet alleen houdt de verwerende partij *in casu* geen rekening met bepaalde elementen van het administratief dossier die in het voordeel van de verzoekende partij kunnen spelen, elementen die de verzoekende partij bij haar aanvraag voegde, maar de verwerende partij maakte evenmin gebruik van de mogelijkheid die artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet haar biedt en motiveert behoudens een verwijzing naar beweerde fraude evenmin waarom van deze mogelijkheid geen gebruik werd gemaakt.

Door het verzoek om gezinshereniging af te wijzen zonder over te gaan tot een beoordeling van de “*andere geldige bewijzen*” overeenkomstig artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, schendt de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht *iuncto* artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3.16 Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad gaat daarom niet in op de andere onderdelen van het middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 november 2025 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------